

ner jeg det Forhold, som man kalder Flugten fra Hæren. Jeg er ved Velville blevet sat i Besiddelse af en Statistik, der viser, at der f. Eks. af Fodfolkets 221 Premierløjtnantsnumre staa ubesat 56, procentvis 25, og at der i Ingeniørkorpset af 23 mangler 5, udtrykt i Procent 22. I alt er af 367 Premierløjtnantsnumre ledige 72 eller 20 pCt. Og gaar vi til Sergentklassen stiller Forholdet sig endnu grellere. Af 638 Numre i Fodfolket er 165 ledige eller 26 pCt. For Generalstabens Vedkommende er 33 pCt., for Ingeniørkorpset endog 72 pCt. ledig. Gennemsnittet er i det hele 28 pCt., altsaa en meget stor Ledighed, hvilket ogsaa finder sit Udtryk deri, at der paa Finansloven derigennem paaregnes en Besparelse af 800 000 Kr., saa vidt jeg husker. Jeg henstiller til den højttærede Forsvarsminister, om der ikke skulde være Anledning til at søge paa en eller anden Maade at hjælpe Befalingsmændene. Det er nemlig saaledes, at de tilbageblevne maa udføre det fulde Arbejde, og at dette, at deres Tid tages saa meget stærkere, betyder ringere Adgang til at skaffe sig en Biindtægt. Det betyder direkte Merudgifter f. Eks. for de Underofficerer, der kommanderes paa Vagt Dag efter Dag. Jeg henstiller til den højttærede Forsvarsminister, om det ikke maatte være muligt at sikre Befalingsmandskorpset overfor den Mulighed, der foreligger for en Hærreduktion, at man vil love dem, at de ikke skal blive kastet ud af Statstjenesten, men at man vil søge at aabne andre Veje for dem. At dette ogsaa vilde være en god Forretning for Staten, er en Ting, der for mig kommer i anden Række, men som jeg kunde tænke mig kunde have Betydning for Gennemføreligheden af Kravet i det hele.

Medens jeg er ved de militære Forhold, vil jeg nævne den militære Retspleje. Der gennemførtes i Fjor i Huj og Hast en Lov, hvorved man afskaffede Krigsretterne. Man gjorde fra sagkyndig Side opmærksom paa, at dette vilde være uheldigt, og nu kommer der i „Militært Tidsskrift“ i disse Dage Bekræftelse paa, hvor uheldigt det hele har virket. Man afskaffede Sagkundskaben i disse Retter paa et Tidspunkt, hvor man i øvrigt overalt søger at hjælpe Retterne til Sagkundskab. Men her var Tale om militær Sagkundskab, denne skulde for enhver Pris holdes nede og følgelig holdes ude uden Hensyn til, om man derved virkelig gavnede de Mennesker, man stræbte at gavne, nemlig de værnepligtige. Jeg beder de ærede Medlemmer, som har Interesse for denne Sag, gennemlæse de paagældende Artikler i „Militært Tidsskrift“. Man vil

der finde klart paavist, hvor uheldigt Ordningen paa mange Punkter har virket, hvorledes en Dommer, som ikke har noget som helst Kendskab til disse Forhold og aabent erkender det, skal afsige Dom uden nogen som helst Adgang til Støtte, hvorledes den anklagede faar en Forsvarer, der er lige saa blank for Begreb og derfor forsvarer hen i Vejret.

Jeg maa maaske have Lov til ganske kort at citere en enkelt Udtalelse deraf. Der var Tale om en Mand, der var tiltalt for en Vagtforseelse; det oplystes, at Frivagten — fuldt lovligt i øvrigt — havde ligget og sovet i Spiltovet ved Siden af. Saa sluttede Forsvaret, Sagføreren, med at sige: „Jeg ønsker at henlede den høje Rets Opmærksomhed paa det mærkelige i, at man netop vil denne Mand“ — den anklagede — „til Livs, men ikke har begæret den anden straffet“ — „Frivagten“ kaldes han i Militærsproget — „der dog har ligget og sovet paa det samme Spiltovt.“ Altsaa, Forsvareren har opfattet denne Forseelse, som i Virkeligheden bestod i, at Manden paa sin Vagt laa og sov, saaledes, at den bestod i, at Manden laa og sov paa et Tovt! Det siger sig selv, at Forsvaret ført ud fra den Slags Forudsætninger nødvendigvis maa ramme noget ved Siden af.

Vi vil i Landsretten i Viborg i den nærmeste Fremtid komme til at staa overfor Sager ovre fra Jylland, hvor vi vil faa at gøre med visse Straffebestemmelser i den militære Straffelov, som er urimeligt strenge. Der findes i den militære Straffelov et Begreb, der hedder „militært Oprør“; naar dette er forbundet med Vold mod Befalingsmænd, er Minimumsstraffen 10 Aars Tugt-hus. Det er en Ulykke, man føler det som en Ulykke; jeg har selv følt det som en Ulykke som Auditor at komme til at staa overfor at skulle bruge denne Paragraf overfor Folk, hvis Forbrydelse kun skyldes en Letsindighed og slet ikke har den alvorlige Karakter, som er Forudsætningen for en Straf af den Størrelse. Det lykkedes den Gang at komme udenom det, fordi det var en Krigsret, der havde med Sagen at gøre (L. Rasmussen smiler.) Ja, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen smiler, men jeg skal uden at komme nærmere ind paa Sagen her senere overbevise ham privat. — Det lykkedes at komme udenom det, fordi den dømmende Myndighed var en Krigsret. Men jeg beder de ærede Medlemmer, der nu smiler, lægge Mærke til, hvorledes disse Domme vil blive ved Landsretten ovre i Viborg, naar de Sager, jeg tænker paa, fra Randers og Aarhus kommer for Landsretten.